

Antidogma - A komikus, akin az oligarchia (már) nem nevet

2013 március 28. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Február végén az olaszországi választások csattanós pofont adtak a brüsszeli EU-bürokráciának és általában is a globalista oligarchiának.

Brancsbelijük, Mario Monti – akit korábban a „gondviselés emberének” kiáltottak ki, azt várva t?le, hogy gatyába rázza az olasz pénzügyeket, helyette azonban még mélyebb recesszióba taszította országa gazdaságát – a szavazatok alig tíz százalékát tudta megszerezni, messze leszakadva a balközépt?l és Silvio Berlusconi-tól is. A választások igazi nyertese Beppe Grillo ex-humorista lett, aki 25 százalékos eredményével immár az ország harmadik politikai erejét tudhatja maga mögött, és rendszerellenes Öt Csillag mozgalmának (M5S) „erkölcsi” gy?zelme mennydörgésként visszhangzott a súlyos legitimációs válságot átél? Európában.

Az óriási euroszeptikus fordulatot túl, amelynek Olaszország a választásokon is tanújelét adta, valójában egy illegitim technokrata-kaszt által er?tetett neoliberális globalizmus világos elutasítása kristályosodott ki Grillo személye körül. Dacára ugyanis az általuk elért látszólag tisztességes (30 százalék körüli) eredménynek, valójában mind a pseudo-jobboldalnak, mind a real-baloldalnak fitymást mutattak a választók, hiszen 2008-hoz képes az el?bbi több mint 6 millió, az utóbbi pedig csaknem 4 millió szavazatot veszített. A voksolástól távol maradtak és a Grillóra szavazók együttes aránya azt jelenti, hogy gyakorlatilag minden második olasz hátat fordított a hagyományos pártrendszernek.

Így aztán az M5S felemelkedése fogcsikorgatásra készített egyeseket, mindenekel?tt a költségvetési megszorítás szószólóit. Sokatmondó tény, hogy az olasz választási eredmények nyilvánosságra kerülése után a világ t?zsdéi nyomban esni kezdtek. Ráadásul ezen a választáson a jobb- és baloldal közötti látszatellentét?l is újból lehullott a lepel, miután tökéletes egyetértésben fújtak riadót a „populizmus, nacionalizmus, Európa-ellenesség” er?södése miatt, amelyet szerintük Grillo mozgalma képvisel. Valójában a háttérben már bontogatja szárnyait „a történelem legsötétebb óráival” és a „(fasiszta) fenevad visszatéréseivel” riogató polkor-propaganda.

Ennyi rágalom egyetlen emberre szórva azt bizonyítja, hogy az illet? valamibe nagyon beletrafált. Való igaz, hogy Beppe Grillo nem hivatásos, tehát nem megélhetési politikus. Ez azonban egyáltalán nem jelent hátrányt, amikor oly sok inkompetens „prof” követte egymást a hatalmon, hogy végül Olaszországot (és ugyanez érvényes az EU összes tagállamára) közös er?vel mély gazdasági és társadalmi apátiába taszították. Grillo viszont kétségtelen bátorságról tesz tanúbizonyságot. Összezavarva a frontvonalakat és így magát a rendszert is, amely morbid befolyásával fojtogatja az euroatlanti blokk minden országát, az olasz nemzet védelmez?jeként lép fel azokkal szemben, akik arra szövetkeztek, hogy kiüriítsék a lényegét az ország szuverenitásából.

Persze az érintettek szemében kétségtelenül „demagógnak” számít, amikor a parlamenti képvisel?k különleges

kedvezményeinek eltörlését és fizetésüknek az átlagos olasz bérszínvonalhoz való igazítását szorgalmazza, vagy amikor fellép a politikusok álláshalmozása ellen. Ugyanakkor viszont olyan „konstruktív” javaslatai is vannak, mint például az aktív környezetvédelem, a megújuló energiaforrások fokozott igénybe vétele, az információhoz való hozzájutás teljes liberalizálása vagy a spekulatív finánc?ke helyett a gazdaság termel? ágazatainak helyzetbe hozása, mindenekel?tt az újraiparosítás el?mozdításával. Ami miatt azonban rövidesen valószínűleg magának az ördögnek fogják kikiáltani, az a közel-keleti kérdésben elfoglalt heterodox álláspontja. Az izraeli rezsim következetes kritikusaként Beppe Grillo már eddig is ipso facto antiszemitának számított, mintha a dél-afrikai apartheid rendszer elítélése automatikusan dél-afrikai-ellenessé min?sítene bárkit is.

Más kérdés, hogy humoreszkjeiben, komikusként el?adott one man show-i során és internetes honlapján – amely a leglátogatottabb olasz blog, és amelyet a világ húsz legbefolyásosabbja közé sorolnak – mindig a legcsekélyebb félreértés nélkül adott hangot anticionizmusának. Leginkább az Iránnal kapcsolatos ikonoklaszta megnyilatkozásai csapják ki a biztosítékot a szentföldi latorállam szekértolójának körében. Szerinte ugyanis – egyébként a tényekkel és az igazsággal összhangban – a USrael és vazallusai által folyamatosan támadott, katonai támaszpontokkal bekerített és minden eszközzel destabilizálni próbált iszlám köztársaságnak jogában áll megvédenie önmagát, akár minden eszközzel. Egyik tavaly nyári interjújában, amelyet a Yedioth Ahronoth vezet? izraeli napilapnak adott, Beppe Grillo világossá tette, hogy „mindazt, amit Izrael és az arab-muzulmán világ kapcsán tudunk, megsz?ri a Memri nev? fordítóügynökség, amelyet egy volt Moszad-ügynök vezet, manipulálva és elferdítve az arabok szavait az izraeli propaganda javára”.

Érthet? módon nincs benne tehát semmi, ami elnyerhetné a kardcsörtet? oligarchák tetszését, és az is nyilvánvaló, hogy szociálisan érzékeny, korrupcióellenes humanistaként, intranzigens néptribunként, a leszerepelt politikai osztály kíméletlen bírálójaként, f?ként pedig a részvételi demokrácia elkötelezett híveként a f?sodratú média ellenszenvét is kivívta. Miután azonban az olasz választók akaratából gyakorlatilag „királycsináló” pozícióba került, a bal- és jobboldali pártkoalíciók mindenre hajlandók a behálózására. Grillo azonban nem egyszer?en a pártokrácia, hanem a nyugati neoliberális modell ellensége, vagyis mind Bersani, mind Berlusconi tökéletes ellentéte, ahogyan egyik híve fogalmazott, „egy olyan tradicionalista, aki tökéletesen használja az internethez hasonló ultramodern eszközöket a modernitás ellen”.

Az a tény, hogy a cionisták és cinkosaik rágalmazzák, mindenki más számára automatikusan „kóserré” teszi ?t, aki megértette, hogy nem elég felháborodni, hanem cselekedni is kell a globalista plutokráciától és a zsoldjukban

álló eurokratáktól való megszabadulás érdekében. Kétségtelenül nehéz játszma lesz, de nincs kizárva, hogy a legutóbbi választások egy új politikai rendszer nyitányát jelentik Olaszországban, amely mindig is politikai laboratóriumnak számított Európában. Remélhetőleg ez alkalommal is.

MD 2013. III. 20.

Gazdag István - antidogma.hu

Ajánló
